

Збірка віршів
студентів Уманського державного
педагогічного університету
імені Павла Тичини

ЗМІСТ

Факультет мистецтв.....	4
Факультет початкової освіти.....	7
Історичний факультет.....	11
Факультет соціальної і психологічної освіти.....	14
Навчально-науковий інститут економіки і бізнес освіти.....	21
Факультет іноземних мов.....	22
Факультет фізики, математики та інформатики.....	23
Факультет філології та журналістики.....	27
Природничо-географічний факультет.....	29

Щиро вдячні кожному студенту за їх творчість! Не можливо передати словами, скільки слів сказано з душею, скільки зворушливих слів вкладено, скільки радості, щастя і водночас смутку та болю. Висправжні таланти! Нехай ваші слова горять ясно та доносяться до людських сердець і надалі.

21 березня – це всесвітній день поезії. Це ваш день! Поетичного вам зльоту вище хмар і пам'ятайте слова видатної української поетеси Ліни Костенко:

«... Поезія – це завжди неповторність,
Якийсь безсмертний дотик до душі».

Вона стояла на колінах
І пошепки молилася за усіх.
Підійме голову до ікон на стінах.
Молилася! За рідних і чужих.

"Чи мало тобі, кате, крові?"
Вона кричала у сльозах.
"Ти забрав дітей з любові,
тепер же мертві, у трунах".

І так стоявши на колінах.
Вона молилася за всіх.
Закриє очі від ікон на стінах.
І молиться! За мертвих і живих.

Шпак Інна

Вона любила прокидатися рано-вранці.
Бігла на роботу і встигала ще й на танці.
Її душа була занадто повна добра і волі
та ти приніс ніж за спиною і завдав їй болю.

Її душа зазнала сірої тусклої гами.
Не могла нічого вдіяти, їде до мами.
І байдуже уже, що плечі її голі...
Ти зробив вибір свій.
По своїй же волі.

Шпак Інна

До покійного брата

Сьогодні рік, коли тебе немає
Цей день наповнений печалі.
Так шкода, що не поряд ти.
Не бачиш, як синочок йде до школи,
Як посміхається та плаче в темноті.
Дідусь із сивиною вже кілька місяців не спить,
колись було життя його заповнене веселістю,
а зараз все загасло.
Ніхто не міг подумати - що настане і твій час,
Життя то тільки починалось,
Хто міг його забрати?
Хто посмів?
Не вірю до останнього,
Усі шкодують, що не були поруч у той час.
А я стою біля могили, і сльози
самі лються із очей моїх.
Стою і згадую, як ти хотів простого мирного життя,
бачити синочка як росте і батьку помагати!
На жаль немає більше вороття...
І тебе уже немає...
Та ти назавжди у серцях
Діброва Владислава

Гарна сьогодні погода,
Вітер з дерева листя зрива.
На душі щей досі негода,
Злива мене залива.
Як людей багато зібралось –
Всі щасливі і радісні всі.
Сонце зненацька сховалось,
Та усмішки живуть в всій красі.
"Привіт, як в тебе справи?
Рада бачити знов."
"Привіт. Не знайшла собі слави?
Ще й досі нерівний шов?"
"Що це за настрій манірний?"
"Чому ти така сумна?"
"Твій настрій дуже заразний,
Тепер буду полакати й я.
Я знаю, мене жаліють,
Але я чую їх тон.

Не розумію, як вони сміють
Казати таке мені знов.
Хоч їхні слова й солодкі
І очі вже повні сліз,
Їхні слова ще й короткі,
За ними ховається злість.
Нібито допомагають,
Показують, що живі.
Нібито співчують
Та ніж уже у спині.
Коли здаюся сумною,
Говорять добре в лице.
Коли повертаюсь спиною –
Глузлива усмішка січе.
Як побачиш усмішку щиру,
Ту, одну на весь круг,
То виправдає довіру
Єдиний справжній друг.
Терентьева Діана

Чому навколо так темно?
Реальність це? Увісні?
Ніби все що навколо – таємно,
Взимку це, чи навесні.
Темні фіранки на вікнах
Закривають весь пейзаж:
Те, що купляють на ринках,
Як люди збирають багаж.
Сидю я одна у куточку,
І бачу у чорній тій млі –
Дівчинка, як у кульочку
Лежить собі на землі.
Спитала її я "Що сталось?"
Вона, подивившись у даль
"Сама – сказала – зосталась.
Для батьків я як чорна вуаль.
Не звертають уваги на мене,
Все живуть, а мене як нема.
А ще сестра є у мене:
Я для неї неначе німа.
Усі мене вдарити можуть
І замкнути в кімнаті моїй.
А тепер подружитися хочуть,
Як дізнались таланти мої.

"Тобі десять. Ти ще маленька. –
Сказав мій "батько" мені. –
Талановита ти, чепурненька."
Я образилась й зникла у млі!"
"Вибачте, в чому проблема?"
Запитав хтось, бо втратив вже лік.
"Мені дванадцять, ось де проблема!
Він навіть не знає мій вік!"
Багато дітей там зібралось
В кімнаті отій чарівній.
Багато людей там залилось,
Щоб казати і слухати в ній.
Хтось втратив друга близького,
Хтось любов повернути хотів...
Хто задихався від нового всього,
Хто без грошей жити не хотів.
У фіранку застрибнув промінчик
Зайчиком, ніби в нору.
Одразу стрибнув на ослінчик
Створивши у млі тій диру.
Це був промінчик надії,
Що проникнув в ту темноту.
Через нього збуваються мрії,
Що хочеш. Оту і оту.
Дівчинка, що в самотині
Сиділа через батьків,
Живе вже у новій родині,
В її власних рятівників.
Як потрапиш до тої кімнати,
Як потрапиш до неї ти знов,
Дам тоді я пораду.
Віра, надія й любов.

О Боже, вони такі ще молоді...
За що вони вмирають- скажи Боже?
За що палають у вогні?..- скажи!
Вони ще хочуть жити- не вмирати,
І хоч уже поранено солдата, - Він хоче жити...
Не вмирати, не хоче гнити у сирій землі!
Він, хоче жити та навчатись, а не чути гради бойові!
Він хоче бути на своїй землі!
І хоч уже поранено солдата-
Він хоче жити!!!
Він не вмирав тоді, як очі закривались
Він не вмирав, він не вмирав,
Як острів у вогні палав
Він не вмирав, Він не вмирав...
Він вірив, що всміхнеться йому доля,
І що гранати не впадуть на нас!
Він вірив в мир і вірив в Перемогу
За побратимів кров пролив
Він вірив в мир і вірить твердо зараз
У ПЕРЕМОГУ НАШОЇ ДЕРЖАВИ!!!

Штербава Олена

я дійсно хочу знати про всі твої мрії, думки і страхи
хочу знати чим ти займаєшся,
коли тобі сумно або в тебе нема настрою, чим себе тішиш ти?
хто рятує тебе від твого постійного безсоння?
і як ти відчуваєш себе , коли прокидаєшся ще до сходу сонця?
про ту найсмачнішу каву, яку ти готуєш сам
про свою улюблену страву,
яка в тебе ніколи не виходить, бо так смачно готує лиш мама
про ті пісні , які ти співаєш в холодному душі
про те, як ти ненавидиш зиму і холодні морози
і те, що твоя улюблена пора року -це тепла й пахуча весна
та і літо із запахом моря теж
та й осінній листопад . все, але не зима бо
це жахливо, холодно і страшно
розкажи мені про книги, я ж знаю ти їх любиш
про Кафку, Генрі і Оскара Уальда
розкажи мені про людей
що ти в них шукаєш, що тобі подобається,
і чи є щось з цього у мені?

розкажи про всі посмішки, які були для тебе,
про сльози твої і через тебе
про фільм , який ти дивишся вже сотні тисяч разів,
і будеш ще дивитись
про серіал який так не додивишся ніколи
розкажи про свої таланти в малюванні,
як ти хочеш навчитись робити гарні татуювання
та скільки їх вже зробили тобі,
про своє тіло ніби полотно
розкажи про свою алергію і вічний кашель
і нарешті розкажи мені про те,
що інші всі не бачать
про те , що приховуєш найбільше,
розкажи мені про всі свої таємниці
і я тобі обов'язково розкажу
і якщо ти ще тут, а я знаю, ти тут
скажи мені, чи любиш ти корицю?

Рибенко Анна

Знову літери сипляться зорями.
Тиха ніч щось ворожить над долями.
Думки мої на кохання спрямовані.
А слова лише тобі адресовані.
Кохання твоє - скарб найдорожчий.
Ти, навіть не ходи до ворожки.
Сонечко, милий, особлий ти мій.
З тобою я потрапила в країну дивовижних мрій.
Тобі я присвячую подібні слова,
тому що знаю наскільки важлива для тебе я.

Свьокла Христина

Мак

Луснули пелюстки - зморщені листочки ,
Підняли голівки макові клубочки...
Волохаті личка вітерець гойдає...
Тріскаються щічки – це мак розквітає !

Зацвітає дивно, весь такий пом'ятий.
Я дивлюсь на нього крізь віконце з хати,
Вкраплений росю між кущами м'яти,
Багрянні бутони хочеться зірвати.

Червоніє квітка гарна біля тину,
Прикрашає цвітом рідную хатину.
І тоді вже зовсім не захочеш рвати
Цю прекрасну квітку в себе біля хати.

Хай милує очі, доки не зів'яне...
Тендітні листочки, скоро їх не стане.
Опадуть на землю і слід їх розтане,
На душі від цього зовсім сумно стане.

Трохименко Валентина

В твої зелені очі гляну,
Побачу там дрімучий ліс,
І побіжу по стежці видній ,
Не здержуючи потоки сліз.
І прибіжу до твоїх уст гарячих,
Таких солодких, мов медовий торт,
З усього розмаху до них прилину,
Без перебільшень - це найвищий сорт.
Зігріюсь об твої палкі долоні,
Тримаючи неначе хтось вкраде,
І знов у очі твої лагідні погляну,
Сказавши як сильно я люблю тебе.

(Анонімно)

Зігрій мої холодні руки,
Тримай поки не закипить,
Дивись мені ти прямо в очі,
Зловлю хоча б одну я мить.
Скажи, що думаєш про мене,
Ненавидиш як ти мене, скажи ,
Скажи як я тобі набридла,
І як докучила тобі скажи.
Але ж мовчать уста твої величні,
Не кажуть, що не хочуть бачити мене.
Але ж я бачу й знаю що до чого,
І знаю,що це скоро все мине.

(Анонімно)

День і ніч

День і ніч існують весь час,
Змінюючись повсякчас.
Але ніч завжди хотіла
Наздогнати сонячний день,
Щоб поділитись своїми почуттями.
Сміючись ,тікав від неї сонячний день,
Тому що свої почуття віддавав для людей,
Гріючи їх день у день.
Ось так день і ніч існують весь час,
Змінюючись повсякчас...

Огер Анастасія

Вишита історія
У руки взяла полотно
Й на ньому стала вишивати
Усе, що сталося недавно і давно
Усе, що незмогла б ти іншим показати
Увесь той біль, той страх, печаль
Усі досягнення й провали
Усе, що викликало жаль
Усі безмежні перевали
Ти вишивала по новому
Яскраво, ніжно незалежно
І все записане пером
Ти вишивала обережно
І ті видіння, і ті сни
В неволі зморені сини
І доньки закатованих солдатів
Ти вишила і ймена катів
Усю історію ти написала
У візерунок непростий
І пам'ятати лиш благала
Свій шлях він краще за чужий
Ти вишивала- вишивала
А попім вишивку взяла
І ниткою підперезала
І враз на себе одягла
До неї ти вінок з квіток
Зплела як символ долі
А нитку з голкою у долоні
Ти дарувала своїй доні
Щоб вже вона довишивала
І вишиванкою назвала
Усю історію твою

(Анонімно)

"24.02"

Сьогодні я прокинулась уранці
Не від будильника, а пострілу гармат.
У мене книжки ще для школи в ранці,
А брата вже забрали в військомат.
І він іде із посмішкою гордо:
"Я йду свою країну захищати!"
Все вірить в перемогу твердо
Мені ж в душі вже страхи верещать:
"Чи повернеться він додому скоро?
А чи не змерзне на сирій землі?
Чи вражу кулю не пропустить око?
Й чи не вкрадуть рідненької душі?"
А в нас говорять "воїни-герої!"
Та не герой, а брат треба мені
Щоб не погинув, десь він там у бої,
Якби ж то я могла завадити війні.

(Анонімно)

Бабуся, ти моє життя , мій всесвіт .
Мені ти показала шлях у це життя ,
Дорога виявилась нелегка ,
Але я висотою тут до кінця.
Мене підтримала на зльоті ,
Тепер не дам я впасти і тобі.
Ти навчила мене всьому , що тільки можна,
За це , до віку буду вдячна я тобі .
Якби не ти ,не знаю ким була би в цьому світі ,
Ти показала мені вірний шлях .
По ньому буду іти до краю світу ,
Поки не побачу радості в твоїх очах .

Когут Анна

росія велика , але не велікая
росія велика , але не «велікая»
Сильна лишень у брехні.
Кажуть ще люди подекуди, мають вони вогні.
Та вогні не в серцях, а в карцерах
Там, де мільйони катів
Свою доводять роботу після так званих «ментів».
Вогні, щоб випалювать серце,
Думку стирати назавжди.
Тому там сяють не голови - погони тих, хто «на страже».
Там сяють не очі - екрани,
Новини на кожному каналі.
Новини не нові, новини, що правди своєї не мають.
Бо правду їх що ? Уже стерли.
Кати чи уже покоління.
Най буде їм гірко у роті від слова того «Україна»!

Олійник Дар'я

УМАНЬ

Як закласти початок, я й гадки не маю,
в голові скільки крутиться слів...
Я нічною Уманню тихо гуляю
І захоплююсь містом своїх мрій.

І хто знає, як описати одним віршем,
Все те, що було недавно чужим?
Та скоро стало все зовсім іншим —
Я закохалась в Умань поглядом одним!

Закохалась... Скажете— «Дивно!?»
Запитаєте, як і чому?
А я відповім, що все справедливо,
Що отримую, те й взамін віддаю.

Тут, приваблює кожна хмаринка.
І кожен будинок дивовижний такий.
Тут знайомою стала кожна стежинка
Й вітерець за вікном такий рідний-п'янкий.

Уже кілька років живу тут щасливо,
В місті мрій, яке немає меж.
Мене Умань на прогулянку запросила
А я душею відчула — таких міст не знайдеш.

Ми гуляли до пізньої ночі.
І все здавалось спокійним, легким.
Ні на мить не хотілось закривати очі
Я бажала пізнати ще більше краси.

Ми блукали алеями парку,
Дивувались історією споруд.
Я все задивлялась на ту хмарку
Й щасливо шептала: «Софіївкою йду...»

Ще кілька алей і вулиць,
Вже й сонце, заходить за горизонт...
Я на нічне життя міста наткнулась,
Тут навіть натяків немає на сон!

Тут вечір немов надихає.
Місто танцює свій вечірній танок.
Про його красу вже кожен знає,
Вона сходить з історичних книжок!

Ми в танці кружляли ще довго
Нас надихав пішохідний фонтан.
Ми немов діти плескались у ньому,
А він, нам барви свої дарував.

Я навіть не встигла зрозуміти,
Закрила очі лиш на мить.
А коли сказали їх відкрити,
Почула, як Осташівський став шумить.

Ми гуляли по Набережній вечірній,
Під світлом вуличних ліхтарів,
Я почувалася — так вільно й спокійно,
Хто б зупинити цю мить зумів?

Неможливо описати на що Умань схожа,
Ну і як зобразити — її силует?
І все-таки... як шкода, що я не художник
І не можу написати її портрет.

Тоді б все було зрозуміло,
І не потрібно було б пояснень
Чому покохала її так сильно
І яка, моя Умань - прекрасна...

УМАНЬ СПИТЬ

Вдихнула повітря.

Сумно зробила крок.

Моя Умань закрила повіки,

А ще недавно звала у вечірній танок.

Заснули фонтани,

Спить Осташівський став.

Ще вчора блукала освітленими стежками,

А сьогодні не сяє жоден ліхтар.

Вона змушено закрила очі,

Не розбудить її жоден крок .

Навіть в небі погасли зорі,

І місяць за мною додому не йшов.

Я пройду між вечірніх вулиць,

В надії почути голос її...

Моєї Умані, що колись блукала,

Разом зі мною по місцях визначних.

Я спробувала знайти свою хмарку,

І зупинити тривожну мить.

Мої очі наповнені страхом,

По всьому місту сирена звучить.

Наше життя, на жаль, поділилось,
Між ним межа тепер це "після" й "до".
Моя Умань, лиш жити навчилась,
Та зараз життя змінилось кругом.

Моя Умань така ж прекрасна,
Та на серці нестерпний біль.
Вона в мене така відважна,
Завжди готова іти у бій.

Ще прокинуться вулиці й парки,
Місто затанцює свій вечірній танок.
Ще пройдуь по Набережній без страху,
І назустріч Софіївці, зроблю свій крок.

Шкода, що малювати так і не вмію,
Могла б показати вам Умань свою.
Ту, яка була ще недавно у мріях
І ту, яку й досі так само люблю!

Зінченко Юлія

Що нам хочуть сказати сни?
Сни- це те, які ми є насправді.
І що ми хочемо в житті.
І зараз, у чарівним листопаді,
Побуть з собою в забутті.

Згадай сон далекий і невинний,
І, хто зустрівся там тобі.
Запам'ятай собі, бо хуткоплинний,
Можливо і забудеш далєбі.

Сни твої сказати хочуть сміло,
Що ,мила, ти живеш в красі.
Не покидай ти своє діло
І будеш мудрою як ті князі.

Сни твої шепочуть тихо ніччю,
Або сильно б'ють у гонг,
Бо життя твоє майбутнє у сторіччю.
Ти будеш грати світом, як у понг.

Данилко Дар'я

Знайду тебе...

Присвята: коханій матусі

Знайду тебе у ранковій росі,
Заплетеній зранку мною косі,
У сонці яскравому, що лине в вікно,
Коли дивлюсь на гаджеті цікаве кіно.

Знайду тебе в прогулянці парком.
У спогадах, коли була ще дівчатком.
На сторінці поезій, що читаю невпинно.
Коли я люблю, то знайду неодмінно!

Побачу обличчя твоє на світанку,
Відкривши щаслива свою я фіранку,
І погляд твій, наче мед солоденький
Такий вже хороший, такий вже рідненький!

Знайду тебе у весняному вітрі,
У власних поезій яскравій палітрі.
Обличчя твоє у серці назавжди.
Для мене ви з татом завжди є гаразди.

Мамо моя, скажу я відкрито!
Люблю тебе я так несамовито!
У Бога молю, щоб була ти здорова!
Для помочі тобі завжди готова!

Данилко Дар'я

Сів я під дубом, сів і журився:
Ой чи прийде знов моя Натуся.
«Ой, не чекай,
Не чекай на мене.
Я більше не вийду, хоч і буде темно.
Я більше не вийду із своєї хати,
Бо не пускає мене моя мати».
Сів я під дубом і думу гадаю,
Що не везучу вдачу я маю.
Піду я додому, не буду чекати
Краще подорослішати, а тоді кохати.

(Анонімно)